

Adrianus Wilhelmus Maria (Ezechiël) Vergeest is geboren op 2 mei 1906 in Beers. Hij groeit op in een gezin met tien kinderen waarvan er maar liefst zeven pater, broeder of zuster worden. Als Ezechiël klimt hij op tot legeraalmoezenier in de Orde van de Kapucijnen in Tilburg. In 1934 vertrekt hij naar de missie in Sumatra.

Tijdens zijn verblijf in Atjeh was hij betrokken bij Scouting. In november 1937 werd in Medan een katholieke Scoutinggroep opgericht als Groep 7. Pastoor Vergeest, was samen met Hopman Karel Hobbelen en Vaandrig von Mauw, de oprichter. Assistent districtscommissaris Mensinga was bij de installatie van de groep aanwezig. Vergeest werd de groepsaalmoezenier. Hij zat ook namens de Katholieke verkenners in het bestuur van de afdeling Medan.

Vlak voor de oorlog in Nederlands Indië, in december 1941, werd Vergeest tot reserve-aalmoezenier benoemd. Dit gebeurde door Bisschop Mgr Brans, die zelf ook kapucijn was. Mgr Brans was apostolische prefect van Atjeh met als zetel Medan. Hij benoemde Vergeest met de woorden :”Jij weet hoe je in de houding moet gaan staan, want jij bent bij de padvinders geweest”.

Onder de Japanse bezetter krijgt hij te maken met de krijgsgevangenen die aan de Birmaspoorweg moeten werken. Hij ging vrijwillig met de krijgsgevangenen mee.

De Birma-Siamspoorweg, Birmaspoorweg of Dodenspoorlijn was een spoorlijn van 415 km tussen Non Pladuk in Thailand (Siam) en Thanbyuzayat in Myanmar (Birma). De spoorlijn was voor de Japanse bezetters nodig om een directe verbinding naar de kust van Birma te creëren, zodat Japanse schepen niet meer om het hele schiereiland hoefden te varen.

Het werk aan de spoorlijn begon op 16 september 1942 en werd 16 maanden later voltooid. Er werd gebruikt van oude spoorlijnen die onder andere op Java en andere bezette gebieden in Zuidoost Azië ontmanteld werden. De Japanners maakte gebruik van krijgsgevangenen en burgers om de spoorlijn aan te leggen. Er werd aan de beide uiteinden van de spoorlijn in Thailand en in Birma begonnen met werken. Alle krijgsgevangenen werden in groepen onder de kampen verdeeld die naast de rivieren Khwae Yai en Khwae Noi waren geplaatst. Als een traject klaar was, ging een groep naar een volgend werkkamp om aan een volgende traject te werken. In de zomer van 1943 werd de zogeheten ‘Speedo-tijd’ door de Japanners ingevoerd. De dwangarbeiders moesten zich dubbel inspannen om het spoor af te krijgen. De dwangarbeiders ontmoeten elkaar in oktober 1943 in Konkuita.

Tijdens de aanleg stierven per dag gemiddeld 75 arbeiders. 15 000 krijgsgevangenen stierven aan uitputting, ziekte en ondervoeding (7000 Britten, 4500 Australiërs, 130

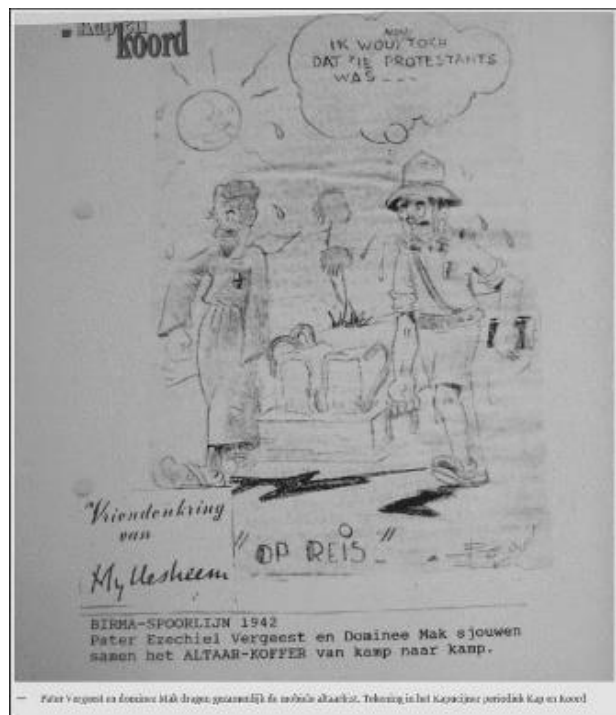
Amerikanen en 3000 Nederlanders). Daarnaast stierven ongeveer 100 000 Thaise en Indonesische romoesja's en Birmaanse en Maleisische dwangarbeiders bij de aanleg.

Na de voltooiing van de spoorweg in december 1943 bestond het werk uit onderhoud en reparatie van schade door geallieerde bommenwerpers. Ook moest er bijvoorbeeld hout gekapt worden om de stoomtreinen te laten rijden. De werkkampen lagen vaak naast vitale punten van de spoorweg, waardoor bombardementen ook veel slachtoffers en gewonden onder de dwangarbeiders maakten. Op een aantal plekken werden ook hospitaalkampen ingericht. Een deel van de krijgsgevangenen die gewerkt hadden aan de aanleg, werden als dwangarbeider naar Japan verscheept.

Vergeest behartigde het pastoraat in de kampen ten oosten van Bangkok en in Bangkok zelf. Deze kampen lagen overigens 50 tot 200 km van elkaar verwijderd. De pater was erg geliefd door zijn optimisme en zijn praktische instelling. Hij werd de Engel van Birma (-Siam) genoemd, een benaming die hij altijd wegwuifde. Ezechiël Vergeest rondde zijn verslag 'van de legeraalmoezenier A. H. W. Vergeest op het einde van zijn taak in Siam, samengesteld op verzoek van den Hoofdlegeraalmoezenier (15 augustus 1946)' af in de periode na de capitulatie van Japan toen hij nog in Bangkok verbleef.

Na de oorlogsjaren werd hij weer pastoor in verschillende plaatsen op Sumatra. In de jaren vijftig en zestig wanneer Pater Ezechiël in Nederland met verlof was voor onder meer de reünies voor de oud-krijgsgevangenen, verschenen er stukjes in de krant over zijn leven en werk. De reünies van de Birmaspitters, zoals zij zichzelf noemden, werden elke vijf jaar in Scheveningen of Utrecht gehouden en trokken regelmatig tegen de tweeduizend mensen. Vergeest bleef naspeuringen doen aan de hand van zijn gegevens om zoveel mogelijk overlevenden of nabestaanden te bezoeken en hen verslag te doen van wat er was gebeurd. Ook hield Vergeest tientallen lezingen in het land. In 1952 werd hem door generaal-majoor J. A. Scheffelaar de hoge onderscheiding *Verzetsster Oost-Azië* uitgereikt om hen te eren voor zijn verdiensten als legeraalmoezenier in de krijgsgevangenkampen.

Aalmoezenier Vergeest bleef zijn verdere leven als missionaris op Sumatra in Indonesië werken. Hij is overleden op 23 september 1979 in Pematang Siantar, Noord Sumatra, Indonesië en ligt daar ook begraven.

Bij ontbreken van papier krasten krijgsgevangenen tekeningen op aluminium etensborden of op pannetjes. Zo zijn de stripachtige illustraties ontstaan op zijn bord. Het is niet bekend wie de tekeningen heeft gemaakt en wat ze precies voorstelden. Op de bodem staan de namen van de kampen gekrast en het logo van Scouting, een Franse lelie. De kampnamen zijn Kmapnaman, Lawe-Segala, Gloegoer, Belawan, Thambyurzayat, Tavoy, Wagale, Kandow, Retpu, Payathonzi, Kanchanabury en Bangkok.

Meer informatie

[Donckers vergeest.pdf \(indischhistorisch.nl\)](#)

[Deli courant » 29 nov 1937 - Art. 9 | Delpher](#)

[Oorlog en Bersiap | Birma -Siam spoorweg. Deel 10. Zielzorg en troost voor de krijgsgevangenen aan de Dodenspoorwegen: legeraalmoezenier Ezechiël Vergeest | \(indischhistorisch.nl\)](#)

[Ezechiël Vergeest in beeld - BHIC](#)

[Nederlandse Ridderorden en Onderscheidingen](#)

[Spoorlijn \(japansekrijgsgevangenkampen.nl\)](#)

[Deli courant » 30 nov 1937 - Art. 6 | Delpher](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.